

skutkové stránce se odvolací soud nevyslovil vůbec o tom, zda považuje za zjištěno, že žalobce pracoval přes čas a že přesčasových hodin bylo 566, což prvý soud »připouští«, neuvedl dále, zdali přejímá zjištění prvního soudu, že bylo mezi stranami ujednáno, že žalobce obdrží místo odměny za práci přes čas přídavek ke mzdě 100 Kč měsíčně, a že žalobce mzdu i s tímto přídavkem přijímal. Bude proto především třeba, by si odvolací soud zjednal základ pro zjištění, zda-li práce přes čas, o něž tu jde, byly příslušným úřadem povoleny, čili nic. Jde-li o práce dovolené, bude na odvolacím soudě, by přezkoumal rozsudek prvního soudu v tom směru, zdali došlo k úmluvě stran (učiněné výslovně nebo mlčky podle § 863 obč. zák.) o paušalování odměny za práci přes čas a zdali se žalobci dostalo za ně zaplacení podle tohoto ujednání. Jde-li však o práce zákonem zakázané, o nichž by smlouva byla nicotnou (§ 879 obč. zák.), bude třeba ještě s právního hlediska bezdůvodného obohacení uvážiti, na skutkovém základě, jež si odvolací soud přezkoumáním prvního rozsudku v mezích § 462 c. ř. s. a podle § 498 c. ř. s. zjedná, zdali nebyly nedovolené práce přes čas přiměřeně odměněny již v měsíčním platu pokud se týče v měsíční remuneraci úhrnkově (paušálně), po případě — nešlo-li o úhrnkovou mzdu — zdali tím, co bylo žalobci za jeho přesčasové práce žalovanou zaplaceno, byly tyto práce přiměřeně odměněny, čili nic, a podle toho rozhodnouti, zdali a pokud jimi byla žalovaná bezdůvodně obohacena ke hmotné škodě žalobcově. (Viz rozhodnutí čís. 8560, 8561, 8717, 8818, 9817, 10.226 a 10.504 sb. n. s.)

Čís. 12159.

Přednostnímu pořadí výdělkové daně a poplatků jí na roveň postavených nevádí za všech okolností, že jen fysická část knihovního tělesa jest věnována výdělečnému podniku majitele a pro podnik ten zařízena.

Nedoplatkům příspěvků nemocenského, invalidního a starobního pojištění přísluší přednostní zástavní právo, slouží-li větší část knihovního tělesa stavebnímu podniku majitele.

Věcné ručení za výdělkovou daň nepostihuje celou nemovitost, patří-li majiteli výdělečného podniku jen spoluvlastnické právo k ideální části nemovitosti.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, R II 448/32.)

V exekuční věci Okresní nemocenské pojišťovny v Ž. proti manželům Cyrilu a Idě R-ovým byla ve dražbě prodána nemovitost jsoucí ve spoluvlastnictví manželů R-ových. Soud první stolice přikázal Okresní nemocenské pojišťovně v Ž. v přednostním pořadí nedoplatky na pojistných premiích pojištění nemocenského, starobního a invalidního. K rekursu knihovních věřitelů, mezi nimi i firmy B., změnil rekursní soud napadené usnesení v ten rozum, že se k pohledávkám Okresní nemocenské pojišťovny v Ž. v přednostním pořadí nepřihlíží.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu Okresní nemocenské pojišťovny změnil usnesení obou nižších soudů potud, že přikázal pohledávky Okresní nemocenské pojišťovny v Ž. v přednostním pořadí k vyrovnání hotovým zaplacením jen z polovice nejvyššího podání, docíleného za polovici nemovitosti, patřící Cyrilu R-ovi.

D ů v o d y:

Nedoplatkům daně výdělkové, nemocenského a starobního pojištění lze přiznati výsadní pořadí, bylo-li předloženými doklady prokázáno, nebo z pozemkové knihy, po případě z exekučních spisů zjevno, že jest splněn předpoklad, že prodaná nemovitost sloužila výlučně nebo převážně k provozování výdělečného podniku, z něhož bylo platiti daň výdělkovou a jenž byl podroben nemocenskému a starobnímu pojištění. Nebyl-li průkaz ten podán, nebyl soud ani povinen ani oprávněn konati šetření o této okolnosti a opatřovati si doklady nebo vysvětlení (§ 210 ex. ř., § 265 odst. (2) zák. ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. a § 173 zák. ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. zachovaný v platnosti zák. ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 a § 173 vyhlášky min. soc. péče ze dne 17. listopadu 1928 čís. 185 sb. z. a n., jakož i rozhodnutí čís. 10.290 sb. n. s.). Slovy »nemovitosti« v odst. (2) § 265 zák. ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. nelze sice vyrozumívati celé knihovní těleso tvořící jednu knihovní vložku, nýbrž jen hospodářské jednotky, ale z toho ještě neplyne, že by na př. při rozvrhu tržové ceny docílené za celý velkostatek nepoživala výsadní přednosti výdělková daň z pivovaru patřícího k velkostatku, který má v téže knihovní vložce více parcel, jejichž hodnota, zahrnujíc i hodnotu parcel, na nichž jest postaven zámek a budovy jiného druhu, které svou cenou by převyšovaly hodnotu pivovaru, tedy hodnotu předmětu podrobeného dani výdělkové, ačkoli parcely sloužící výhradně nebo převážně provozu pivovarskému tvoří hospodářskou jednotku, hospodářský celek výdělkovou daní stížený. Předmětem podrobeným dani výdělkové a nemocenskému a starobnímu pojištění jest ovšem jen ona fysická část knihovního tělesa, která jest věnována výdělečnému podniku a pro něj je zařízena. Nelze však z toho, že podle § 13 knih. zák. nelze nabýti práva zástavního k fysickému dílu knihovního tělesa, usuzovati, že jest vždy odepríti výsadní pořadí dani výdělkové, nebo poplatkům jí na roveň postaveným, jako příspěvkům na nemocenské a starobní pojištění, a nelze vyloučiti, že jim výsadní právo úkojné přísluší z celého knihovního tělesa, zrovna tak, jako přísluší výsadní právo zástavní jednotlivým druhům daní stihajících nemovitosti, byť i daně ty se týkaly jen jednotlivých fysických částí knihovního tělesa (srov. rozh. 1017 úř. sb. víd. nejv. soudu). Poněvadž v souzeném případě jest prvním soudem zjištěno, že exekut Cyril R. neměl stavební kanceláře na Slovensku, nýbrž že řídil stavby z V. na Moravě, kdež pořizoval plány a rozpočty, že na domě ve V. měl návěstní tabulku, že je tam stavební kancelář, a dále zjištěno, že parcely č. k. 654/3 skladiště, parcela č. k. 1302 kolna se skladištěm v celkové výměře 885 m² slouží převážně jako skladiště pro stavební rekvizity stavebního podniku Cyrila R-a, a že i část domu čp. 893 parc. čís. 1301 slouží za stavební kancelář, jsou tu nemovitosti čk. 654/3 a 1302, které převážně slouží k provozování výdělečného podniku, a jsou zařízeny k tomu účelu, z něhož bylo platiti i daň výdělkovou, tak i příspěvky nemocenské a starobní, a bylo proto nedoplatkům těchto příspěvků přiznati výsadní zákonné právo zástavní z prodaného knihovního tělesa, any nedoplatky ty se týkají, jak první soud zjistil, posledních tří let před dražbou a zástavní právo pro nedo-

platky ty bylo knihovně vtěleno 19. března 1929 a 1. června 1930 a to do dvou let po jejich splatnosti (§ 265 odst. (3) cit. zák. 76/1927). Jest však přisvědčiti rekurentce a knihovní věřitelce firmě B. pokud dovozuje, že věcné ručení postihuje jen ideální podíl nemovitosti, patřící majiteli výdělečného podniku. Předpokladem ručení podle § 265 odst. (2) a (3) cit. zák. jest, že nemovitosti patří majiteli výdělečného podniku. Jsou tedy z ručení vyloučeny nemovitosti, sloužící sice výlučně nebo převážně provozu výdělečného podniku, avšak nepatřící majiteli podniku, nýbrž osobám třetím. Poněvadž zákon nerozeznává, platí to i o ideálních podílech nemovitosti (§ 293 obč. zák. a § 10 knih. zák.). Nepostihuje tedy věcně celou nemovitost tehdy, patří-li majiteli výdělečného podniku jen právo spoluvlastnické k ideální polovici nemovitosti, jako v souzeném případě (srov. rozh. 11403 sb. n. s. a jeho podrobné odůvodnění). Bylo proto celé nedoplatky příspěvků na pojištění nemocenské a starobní, poněvadž se týkají jen živnosti Cyrila R-a, přikázati k zapravení jen z polovice nejvyššího podání připadající na jeho ideální polovici knihovního tělesa. Bylo tudíž částečně vyhověti dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky a změnití usnesení nižších soudů, ovšem i s ohledem na obsah rekursu firmy B., jemuž, pokud jde o požadavek, aby věcné ručení bylo omezeno na podíl Cyrila R-a, nebylo lze oprávněně upříti.

Čís. 12160.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž nebylo vyhověno návrhu žalobce na obmezení žalobního žádání, jest nepřipustným rekurs a nelze je napadati ani dovoláním.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, Rv II 479/31.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání, pokud směřovalo proti usnesení odvolacího soudu, jímž nebylo připuštěno omezení žalobní prosby.

Důvody:

Žalobce podal na žalovanou pojišťovnu žalobu o plnění (o zaplacení pojistné sumy 9.000 Kč) a omezil tuto žalobní prosbu v řízení před soudem druhé stolice v ten způsob, že místo rozsudku, odsuzujícího žalovanou k plnění, žádal vydání rozsudku na zjištění. Odvolací soud vydal předem usnesení, že se nevyhovuje žalobcově návrhu na obmezení žalobního žádání, a ve věci uznal právem, že se odvolání nevyhovuje a že se rozsudek první stolice potvrzuje. Žalobce podává, jak v dovolacím spise uvádí, proti rozsudku soudu druhé stolice dovolání, jež opírá o dovolací důvody § 503 čís. 3 a 4 c. s. ř., a to proti celému jeho obsahu, ale výtkou, že odvolací soud proti spisům předpokládá, že v první stolici nebylo nic uvedeno k odůvodnění žalobcova právního zájmu na brzkém určení, napadá vpravdě jen výše zmíněné usnesení odvolacího soudu, jež bylo vydáno za odvolacího řízení a proti němuž není přípustný rekurs, ano nejde o žádný z případů uvedených v § 519 čís. 1 až 3 c. s. ř.